

2012. augusztus 1. – szerda

Ézsaiás próféta könyve 63,15: Tekints le az égből, nézz le szent és dicső hajlékodból: Hol van féltő szereteted és hatalmad? Szíved megindulása és irgalmad miért marad távol tőlem?

Ha ezekkel a szavakkal panaszkodik valaki arra, hogy Isten távol van tőle, szinte ösztönösen két dolgot teszünk. Egyfelől Istent próbáljuk megvédeni, másrészt pedig az illetőt igyekszünk arról meggyőzni, hogy nem jól látja a dolgokat, és megpróbáljuk vigasztalni, bátorítani. Leggyakrabban kijelentjük, hogy Isten mindig lát minket, mindig törődik velünk, az Ő szeretete soha, egy pillanatra sem gyengül, az Ő irgalma soha nincs távol tőlünk. Mindezt, ismétlem, amikor más van bajban, amikor mások panaszát halljuk. És mi van velünk? Soha nem mondtunk ilyeneket, ha nem is másoknak, de önmagunkban, vagy éppen Istennek? Bizony, van, amikor így panaszkodunk. Amikor nyomorúság, nehézség ér, szükségünk van Isten segítségére, és imádkozunk azért, de azt is szeretnénk, hogy a segítség gyorsan jöjjön és az általunk elképzelt módon. S mert legtöbbször nem így történik, hamar elkeseredünk, s kérdezzük az URat, hol marad el hatalma és szeretete, miért van távol irgalma. Pedig szívünk mélyén ilyenkor is tudjuk azt, amit máskor másoknak mondunk, mégis, nehezen fogadjuk el, hogy Isten a javunkra nem a mi elképzeléseinket valósítja meg, hanem az Ő akarata lesz meg, ami nehézségeket is magába foglalhat, de számunkra a lehető legjobbat jelenti. Amikor pedig ezeket a szavakat, mondatokat kimondjuk, akkor Isten előtt kiöntjük szívünket, és nem titkoljuk el, hogy néha még ilyen gondolatok is megfogalmazódnak bennünk. De ezzel egyszerre imádkozunk is, hiszen Istennek tárjuk ki a szív mélységeit, és az is nagy valószínűséggel megtörténik, hogy megérezzük, ha erős szavakat is használtunk, de őszinték voltunk, és Istenre bízunk a megoldást. S az elején másoknak mondott vigasztaló szavakat önmagunknak is elmondhatjuk, s hittel el is fogadhatjuk, az ÚR nem hagyott el, Ő szeret, velünk van, jót készít nekünk.

2012. augusztus 2. – csütörtök

Pál levele a rómaiakhoz 2,11: Isten nem személyválogató.

Faluhelyen még van olyan idős ember, aki negyven-ötven éves koráig nem volt több, mint párszor városon, élete nagy részét egy helyen élte le. Ma viszont megnyílt számunkra a világ, szinte minden fiatal eljut párszáz kilométeres körzetben sok helyre, s a képernyőn keresztül a világ jó részéről tudomást szerez. A tudás, az ismeret egyre bővül, ennek sok előnye mellett van kis hátránya is, például az, hogy az ember úgy gondolja, hogy mindent ismer. Megnézünk egy másfél órás ismeretterjesztő adást a repülőgépek irányításáról, s úgy gondoljuk, hogy mindent tudunk, akár el is vezethetnénk egyet, hiszen még azt is elmondták, hogy mire kell figyeljünk a le és felszállásnál. Ha látunk egy szerencsétlenséget, már annak okát is megmondjuk, s azt is, hogy miként lehetett volna elkerülni a bajt. Ez viszont felületes és felelőtlen szemlélet, hiszen nem hiába tanulnak a pilóta jelöltek évekig, egy bajnak is számtalan oka lehet, szakértők végeznek részletes elemzéseket hetekig. Mindezt egyetlen kis gondolat jobb megértése érdekében fogalmaztam meg. Azt mondja Pál apostol, hogy Isten nem személyválogató. De mi, akik ismerjük a Bibliát, rögtön arra gondolunk, hogy ugyanebben a bibliai könyvben, ugyanez a Pál apostol azt is írja, hogy könyörülök, akin könyörülök, és irgalmazok, akinek irgalmazok. Ebből pedig azt a bölcs következtetést vonjuk le, hogy íme, egyszer ezt írja, máskor azt, nem is lehet eligazodni, nincs egységes üzenet az apostol írásaiban. Ez az a megközelítés, melyben mindent tudunk nagyon kevés alappal, kis tanulmány megtekintése után akár repülő is vezetnénk. Persze, hogy ez a pár sor messze nem alkalmas a helyes látás kialakítására, de Isten ígéjének folyamatos és őszinte olvasása, megértésére való törekvéssel meghozza az eredményt, egyre világosabb lesz az egységes üzenet. Most csak annyit tehetünk, hogy arra hívjuk fel a figyelmet, és továbbolvasásra,

gondolkodásra szólítsunk ezzel, hogy az utóbbi igében az isteni kiválasztásról ír az apostol, a mai versben pedig arról, hogy Isten igazságosan ítél, személyválogatás nélkül. Az utóbbi ige a hitélet előtti isteni döntésről szól, az előbbi ige pedig a földi fáradozás utáni jutalom igazságosságát írja le. S még azt is tegyük hozzá mindehhez, hogy Isten igazságossága is több, mint pusztán az emberi élet minősítése, hiszen minden ítélet, döntés Krisztus által tekint ránk, s mi Őbenne vagyunk és leszünk majd az utolsó napon is.

2012. augusztus 3. – péntek

A zsoltárok könyve 34,15: Hagyj fel a rosszal, és cselekedj jót, törekedj békességre, és kövesd azt!

Két felkiáltást váltott ki az ige olvasása. Ennyire egyszerű? Ez volt az első, hiszen rácsodálkozunk arra, hogy az, amit az ige kér, nem is nehéz, nem is érthetetlen, hanem olyat kér benne Isten az embertől, amit mi magunk is szeretnénk, amire minden józan ember vágyik. A második felkiáltás is megfogalmazódik: de hogyan is tegyem? Talán nincs olyan ember, aki ne szánta volna el magát ezekre, legalább egyszer, mindnyájan eldöntöttük életünk során esetleg többször is, hogy jót cselekszünk, és nem fogjuk a perpatvart sem szítani, sem folytatni, hanem mindig békességre törekszünk. És ahányan ezt megpróbáltuk, ugyanannyian tapasztaltuk azt is, hogy nem sikerült, hogy akaratunk ellenére is tettünk rosszat, néha nem törekedtünk eléggé a békességre, vagy nem voltunk készen a békesség érdekében valamiről lemondani, áldozatot hozni. Akkor pedig, jön részünkről a bölcs következtetés, érdemes-e még ezt a felszólítást elemezni, kell-e törekedjünk, ha földi embernek még ezek a nagyon egyszerű dolgok sem sikerülnek tökéletesen és időt állóan? A választ is mi magunk fogalmazzuk meg, még a kérdések feltevése alatt világossá lett, hogy ha erre a minimumra sem törekszünk, akkor mire? Hogyan lehetne Istennek odaszentelt életről beszélni, hogyan lehetne megvalósítani azt, hogy szüntelen imádkozzunk, mindenért hálát adjunk, hogy egymásnak önként szolgáljunk, ha mi még erre a kevésre is készek vagyunk legyinteni. Ha olyan könnyen belenyugszunk abba, hogy nem fog sikerülni, így meg sem próbáljuk ezt a keveset sem, akkor mit kérhet még tőlünk mennyei Atyánk? Lehet, hogy unalmas, de mégis, mindennapi tapasztalat, és ismételten el kell mondani, hogy nem a magunk erejével tesszük meg, hanem Isten segítségével. Igen, a mai napon igyekszem ezt a keveset komolyan venni, és a Lélek segítségével megpróbálok csak jót cselekedni, amennyiben rajtam áll, a békességet fogom követni.

2012. augusztus 4. – szombat

Jeremiás próféta könyve 29,13-14: Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám. Megtaláltok engem - így szól az ÚR.

Isten segítsége és áldása nélkül nem tudunk és nem is próbálunk élni. Életünk minden pillanatában az Ő hatalma őriz minket, gondot visel rólunk. Minden nehézségben fokozottan Hozzá fordulunk, mert a mi Istenünk megígérte, hogy imáinkat meghallgatja és kiment minket a bajból. Jó olvasni és hallani ismételten Isten ígéreteit. Azt mondja a próféta által Isten, hogy megtaláljuk Őt, ha teljes szívvel keressük. Itt viszont állunk meg egy pillanatra. Mit jelent Isten buzdón, teljes szívvel keresni? Mit jelent, ha egy evilági embertől, hatalmasságtól szeretnénk valamilyen támogatást, segítséget kapni, és azt mondják azok, akik már kaptak az illető vezetőtől segítséget, hogy nagyon kell keresni, akarni, törekedni ahhoz, hogy megtaláljuk az illetőt? It jelent keresni valakit? Azt, hogy érdeklődöm, hol és mikor érhetem el, hogyan kell megszólítsam, hogy meghallgasson, milyen érvekkkel éljek ahhoz, hogy kérésemet meghallgassa. Ehhez keresni, kérdezni kell, egy kis fáradságot mindenképp vállalunk ahhoz, hogy kérésünket előadhassuk. Isten megszólítható, megtalálható, de azt mondja, hogy keresnünk kell őt, szívből. Nem lehet félvállról beszélni az ég és a föld urával. Az szinte istentagadás, amikor

tiszteletlenül szólítjuk meg Istent, amikor csak úgy „beszólunk”, hogy ne most, ha létezel, gyere, segíts. Isten keresni nem is csak imádságot jelent, bajban, fél percig. Isten keresése igeolvasással és az ige kutatásával jár, imádsággal és engedelmisséggel, hiszen az, aki engedelmeskedik az Úrnak, az bizonyítja, hogy valóban hisz Benne, és hittal kéri az Ő segítségét. Az igazság az, hogy mi kicsit könnyelműek lettünk, mert itt van Isten köztünk, mert minden napon velünk marad, s ezért azt hisszük, nem is kell Őt többé keresni, az Ő csodálatos személyét nem kutatjuk, mert itt az Isten. Mit teszek ma azért, hogy Istent megtaláljam?

2012. augusztus 5. – vasárnap

Jeremiás próféta könyve 1,12: Gondom van rá, hogy ígémet beteljesítsem.

Emberekben már mindenki csalódott. Volt úgy, hogy nagy segítségre lett volna szükségünk, és nagy emberek nagy ígéretet tettek, de az csak nekünk volt nagy, mert ők hamar elfelejtették, és mi hiába vártuk a segítséget. Számunkra nagy kiváltság, hogy olyan Istenünk van, aki betartja szavát, és nagy ajándék az, hogy a mi Istenünk sok ígéretet tett az övéi felé, ezekről meg nem feledkeznek, hanem teljesíti szavát. Ugyanakkor arról se feledkezzünk meg, hogy Isten nem csak az áldás ígéretét adta, és tartja be. Jeremiás által azt hirdeti népének, hogy betartja szavát akkor is, amikor büntetésről van szó. Sok prófétát küldött népéhez, ezek által hívogatta őket megtérésre, életmódjuk megváltoztatására, és azt mondta, ha Hozzá fordul népe, megbocsátja az addigi engedetlenséget és megáldja őket. De azt is el kellett mondani a prófétáknak, hogy amennyiben nem hallgatnak Isten hívására, és nem keresik az URat, büntetés vár rájuk. Az ÚR megengedi majd, hogy fogságba vigyék a népet, elpusztítják a szent helyeket, nem lesz többé templom és szent város, hanem nyomorúság és szenvedés vár rájuk. Amikor arról beszélünk, hogy Isten betartja szavát, akkor ez is jusson eszünkbe. Amikor a megtérést halogatjuk, idegen hívásoknak engedelmeskedünk, bűnben élünk, akkor az ítélet szava teljesedik be. Elénk adja az ÚR az áldást és az átkot, elmondja a keskeny út végét és a széles út végét is, amennyiben mi egyiket, vagy a másikat választjuk, oda fogunk azon érkezni, amit mondott róla Isten, mert az Ő szava igaz és meglesz. Malakiás idejében könnyelműen nyilatkoztak a választott nép tagjai, mondva, hogy nincs értelme követni Isten szavát, hiszen a bűnösöket nem éri utol a veszedelem, az újszövetség idején az első gyülekezetekben is voltak olyanok, akik azt hirdették, hogy nem jön el sem a vég, sem az ítélet, hiszen semmi nem változik, a gonoszokat nem éri veszedelem. Ezt a gondolkodást tetten érhetjük a zoltároknak is, más helyen is. Veszélyes ez a gondolkodás, mert azt mondja Isten, hogy Neki gondja van az Ő szavának beteljesítésére. Beteljesíti ígéretét az áldásra és a büntetésre egyaránt. Boldog az az ember, aki örömmel gondol Isten ígéreteire, és alázattal várja azok beteljesedését, mert tudja, nem a büntetést, hanem az áldást, jutalmat fogja jelenteni.

2012. augusztus 6. – hétfő

Ezékiel próféta könyve 33,12: Az igazat nem menti meg igazsága, ha vétkéssé válik; a bűnös sem bukik el bűne miatt, ha megtér bűnéből.

A bűnösnek megtérésre van szüksége, az igaznak pedig kitartásra. A vétkesnek változni kell, az igaz pedig arra vigyázzon, hogy ne változzék. Van kegyelem, Isten kész megbocsátani annak, aki beismeri bűneit, bocsánatot kér és hajlandó azokat elhagyni, Isten segítségével új életet kezd. Van igazság, mert ha igaz is volt valaki, de nem maradt meg az igazságban, hanem bűnös útra kél, akkor nincs menekvés számára, hanem el kell szenvednie azt, ami igazságosan jár neki vétkeiért. Isten gyermekeit arra ösztönzi ez az ige, hogy legyenek kitartóak a jóban, hűségben, hiszen azt is mondja az ige, hogy mindhalálig hűségeseknek kell lennünk. Ne fáradjunk bele a jó cselekvésébe, még akkor sem, ha néha sokáig nem látjuk annak gyümölcsét. Ne legyen senki közülünk könnyelmű, gondolva, hogy már elég

jót tett Isten akarata szerint. Idősebb emberek mondják néha, hogy ők évtizedekig jöttek minden alkalommal templomba, hosszú időn keresztül voltak presbiterek, sokat küzdöttek, fáradtak az egyházért, most mások ideje jött el, ők már nem vágnak sehova, még a templomba se. Nem ítélkezünk fölöttük, ez nem a mi dolgunk, de csodálkozunk amiatt, hogy évtizedekig való igehallgatás után eljött egy olyan idő, amikor már nem kell az ige és a közösség. Megváltónk azt tanítja, hogy mindnyájan kaptunk mennyei Atyánktól találatumokat, és sáfárok vagyunk, akik lehetőségeinkkel, tehetségünkkel jól kell gazdálkodjunk Isten dicsőségére. Tőlünk, sáfároktól pedig azt várja az ÚR, hogy legyünk hűségesekek, azaz kitartók a jóban, igazságban, az Ő akaratának cselekvésében. Isten akarata a megmentés, az üdvösség, ezért minden bűnös Hozzá forduljon, minden Krisztusban igaz Vele maradjon.

2012. augusztus 7. – kedd

Pál első levele a korintusiakhoz 6,20: Mert áron vétettetek meg: dicsőítétek tehát Istent testetekben.

Vannak szavak és szóösszetételek, melyeket használunk bizonyos helyeken, megszoktuk őket, de nem gondoljuk át komolyan azok jelentését. Az egyház szókincsben több ilyen is előfordul. Azt, hogy áron vétettünk meg, ne először halljuk, ki is tudjuk egészíteni, hogy Jézus Krisztus drága vérének árán vétettünk meg a bűneinkből. Ezért van új életünk, ennek alapján tudjuk, hogy Istenünk nem büntet minket többé, mert Fia elhordozta a büntetést. De ha még kicsit elemezzük az igét, akár azt is megérthetjük, hogy mi kiváltott rabszolgák vagyunk. Talán mindnyájan láttunk már olyan filmet, nem is egyet, melyben a rabszolgák nehéz sorsát mutatták be, és azt, hogy mekkora ajándék volt, ha egy rabszolgát egy jó szívű úr vásárolt meg, akinél nem kellett többé tartania a naponkénti veréstől, kíntól. Az pedig egészen elképzelhetetlen volt sokáig, majd, amikor eljött az ideje, akkor is nehezen hihető, hogy egy rabszolga szabad ember legyen. A rabszolgaság eltörlése előtt ez csak úgy történhetett, ha valaki kifizette az árát, majd szabadon engedte a szolgát. Az ilyen filmekben együtt érzünk a szerencsétlen szenvedőkkel, de az ellen sokan tiltakoznánk, ha azt mondanák rólunk, hogy mi is ilyen rabszolgák voltunk, a bűn miatt. És mi is kiváltott szabad emberek vagyunk, megvásárolt minket Megváltó Krisztusunk. A szabaddá lett szolga nagyon hálás volt urának, sokan utána önként szolgálták, szabad emberekként az ilyen nemes szívű uraságot. Sokan kell ma ezen elgondolkozzunk, hogy mekkora áldozat és ajándék, hogy áron vétettünk meg, ezért testi életünk egész idejében Istenünk dicsőítése legyen első feladatunk.

2012. augusztus 8. – szerda

Pál első levele Timóteushoz 6,20: Fordulj el a hazug módon ismeretnek nevezett szentségtelen, üres beszédektől és ellenvetésektől.

Ha valaki ma így nyilatkozna, a legenyhébb jelzők között, amivel illetnék, szereplnének olyanok, mint bigott, fundamentalista, vakbuzgó vallásos. Félreértés ne essék, nem akarunk visszatérni a középkorban elkövetett nagy hibákhoz. Mindnyájan számítógépen olvassuk ezt a mai igét, használjuk és hálásak vagyunk mindazért, amit a tudomány felfedezett és hasznosnak bizonyult. Egyetlen apró megjegyzésünk csupán az, hogy Isten nem tudományellenes, Isten gyermekei nem vetik meg az ismeretet, de igenis felemelik hangjukat az üres beszéd ellen, a szentségtelen beszéd ellen és a rosszindulatú ellenvetések ellen, amikor ezeket tudomány címmel illetik, s mint ilyeneket feltétlen igazságoknak tartják. Ha szabad nagyon egyszerű példát említeni, Isten gyermekei nagyon hálásak a betegségek gyógyítása érdekében végzett kutatásokért, ezekben aktívan részt is vesznek keresztyén tudósok, s mi, akik nem vagyunk szakemberek, ha mást nem is tudunk tenni, de alkalmanként

tehetségünk szerint anyagilag támogatjuk ezeket a kutatásokat. Azonban akkor, amikor egyes államok számunkra elképzelhetetlenül magas összegeket hajlandóak költeni arra, hogy bizonyítani próbáljanak egy elméletet, például a világ keletkezéséről, amit tudománynak neveznek, csak azért, hogy sokan a tudomány nevében elfogadják a költsékezést, azzal nem értünk egyet. S ami szomorú, elhitetnek sokakat, akik bizonyosak lesznek abban, hogy igaz, amit a tudomány állít, holott nagyon sok minden nem is tudomány, csak üres beszéd. Az üres beszéddel nem vitatkozni kell, hanem elfordulni tőle. Ma pedig nagyon sok állítás terjedt el az emberek között, amit biztos ismeretnek neveznek, sokan terjesztenek és sokan el is fogadják. Csak Isten Lelke adhat nekünk bölcsességet, világosságot, hogy ne vitatkozzunk hiábavalóan azzal, amitől egyszerűen el kell forduljunk.

2012. augusztus 9. – csütörtök

Habakuk próféta könyve 3,18: Én azonban örülök az Úrban, ujjongok üdvözítő Istenemben.

Habakuk próféta könyvének első mondata így hangzik: Fenyegető jövendölés. A rövid, három részből álló próféta könyv szinte egészen ezt a fenyegetőt fogalmazza meg, valamint a fenyegetés tartalmát, azt, amivel Isten büntetése súlytani fogja az engedetleneket, legyenek azok a káldeusok, a népek, akik bálványokat imádnak, avagy a választott nép tagjai, akik nem követik Istenük szavát. Azt hirdeti Habakuk, hogy eljön az ítélet napja. Más próféták is megfogalmazták már ezt az üzenetet, az újszövetség sok helyen beszél Isten jövendő igazságszolgáltatásáról, az istentelenek büntetéséről. Ami a mai igeversben megragad, az, hogy Habakuk könyvének zárógondolata, az utolsó két versben eltér a könyv addigi hangulatától, nem az ítéletről szól, hanem az Istenben való örömről. De én, így kezdődik ez a mondat, mert eddig az Istentől elforduló emberekről volt szó, akik fontolják meg utjaikat, mert ha nem változnak, ítéletben lesz részük, most azonban Isten gyermeke nyilatkozik. Én, aki nem azon az úton járok, amiről eddig szóltam, mondja a próféta, én nem rettegek, hanem örvendek, sőt ujjongok Istenben. Vannak vallások, melyeknek legfőbb üzenete, hogy féljete, jön a vég. Sokan nem törődnek a közeledő véggel, akik mégis megteszik, s valamennyit elhisznek abból, hogy ennek a korszaknak egyszer vége szakad, és akkor Isten ítéletet tart, azok csak félelemmel tudnak Isten igazságszolgáltatására gondolni. Mi, Isten gyermekei felelős életre szólítjuk embertársainkat, mert a Biblia minden szava be fog teljesedni, de ugyanakkor nagyon fontos üzenetet közvetítünk azzal, ha szívünkben öröm van, és nagy hála, mert tudjuk, hogy megváltottak vagyunk, és átmentünk a halálból az életre. Ezzel az örömmel és várakozással tekintett Pál apostol is előre legyen ez a mi szívünkben is. Ha bárki azt mondja, jön a vég, felcsillan a szemünk, és örömmel válaszolunk: jön az én URam.

2012. augusztus 10. – péntek

A zsoltárok könyve 119,26: Ha dolgaimat elbeszélem, te meghallgatsz. Taníts meg rendelkezéseidre!

Nincs időnk meghallgatni egymást, panasolja sokszor a ma embere, de ez az állítás nem egészen pontos. Azt lehetne belőle következtetni, hogy mi szeretjük embertársainkat, szívesen hallgatnánk meg mindazt, amit meg szeretnének osztani, de egyszerűen nem tehetjük, mert nem tudunk erre elég időt szánni, tőlünk független okok miatt. Ezeket aztán akár vég nélkül képesek lennénk sorolni, mennyi minden van, amiről nem tehetünk, nem is annyira karjuk, de mégis, időt kell szánjunk rá. Sokkal közelebb van az igazsághoz az az állítás, hogy ne is nagyon hallgatjuk szívesen embertársainkat. Az idősek meséit ismerjük kívülről, a velünk egykorúakra gyanúsán nézünk, mert vagy dicsekednek, vagy túloznak, vagy értelmetlenül panaszkodnak, se kedvünk, se türelmünk egymásra. S közben mégis érezzük mindnyájan, mennyire kéne valaki, aki minket meghallgat, de jó is lenne egy igazi barát,

akinek bármikor van ideje hozzánk, van türelme akkor is, amikor nem is tudjuk elmondani, ami szívünkön van, és hallgatja a felületes beszédünket, mert tudja, hogy arra van szükségünk. Olyan nagy dolog, és kimondhatatlan ajándék, ha van, akinek azt mondhatom, te meghallgatsz. A zsoltáros Istent ismerte fel, mint Aki ilyen igazi támasz, elfogad, meghallgat, de úgy hallgat, hogy figyel is arra, amit mondunk, ezért érdemes Neki teljesen kitárni szívünk. Aki a belső szoba csendjében kiönti szívét, az tapasztalja, milyen nagy kegyelem, hogy Isten meghallgat minket. S ebből az élményből egy érdekes kérdés következik, amit először értetlenül olvastam. Kiöntöm szívem, Atyám pedig meghallgat. De hogyan jön ide a folytatás, melyben egy kérdés hangzik el? Úgy, hogy itt az igazi imádság lényege van leírva. Amikor imádkozom, nagyon őszinte vagyok, és mindent kitárok Isten előtt. Tapasztalom, Ő meghallgat. S ekkor megfogalmazódik bennem az igény, a szomjúság: én is meg akarom hallgatni Istent. Meg akarom Őt ismerni, egyre jobban szeretnék az Ő közösségében maradni. Ezért kérem Őt, mutasson utat, ismertesse meg velem rendeléseit. És Ő ebben is meghallgat, szövétekként adja nekem igéit, imádság által állandó közösségem lesz az Úrral. Legyen ilyen imádságos csendességünk ma is, amikor Isten meghallgat, s mi Őt hallgatjuk engedelmességre készen.

2012. augusztus 11. – szombat

Pál második levele a korintusiakhoz 5,10: Mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé, hogy mindenki megkapja, amit megérdemel, aszerint, amit e testben cselekedett: akár jót, akár gonoszt.

Aki hisz Jézus Krisztusban, az nem megy az ítéletre, hanem általmat a halálból az életre. Hiszünk Isten Fiában, ezért számunkra nem kérdés, hogy Isten Országát örököljük-e, vagy pedig a kárhozát a mi büntetésünk. Ez nekünk már ma eldőlt, tudjuk, hogy amit érdemeltünk, azt elhordozta értünk Megváltónk, ezért az örök élet örökösei vagyunk. Nagyon őszintén megvallhatjuk, talán többen is, hogy gondolatainkban ez nekünk elég. Az ige viszont tovább megy, arról beszél Jézus Krisztus, mielőtt az Atya örömébe küldené hű szolgálait, hogy egyik több, a másik kevesebb értékkel megy oda be, aki hű volt az addig rá bízott lelki kincsekkel való sáfárkodásban, annak még többet adnak ezután. Az viszont biztos, hogy nem lesz bűn Istennél, így nem lehetséges az irigység sem, amiért egyiknek kevesebb, másiknak több van. Az üdvösség kegyelemből van, a jutalom viszont, mondja itt Pál, aszerint, ahogyan érdemljük. Innen aztán meglendül a fantáziánk, kérdések fogalmazódnak meg bennünk, melyekre nincs további kijelentés, így a válaszok sincsenek meg. Nem tudjuk tehát, hogy hogyan tovább, mit is teszünk egész pontosan, csak azt tudjuk, hogy Istennel leszünk, örök világosságban és örök boldogságban. És még azt, hogy jutalmunk ott a most elvégzett, vagy el nem végzett jó, vagy netalán rossz tetteink szerint lesz. Ezért bíztat az apostol, hogy ma, amíg lehet, cselekedjünk jót mindenkivel, különösen pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.

2012. augusztus 12. – vasárnap

A zsoltárok könyve 65,10: Isten patakja tele van vízzel.

Nálunk a patak kiszáradt. Nem pökhendiség ez, nem szemrehányás, hanem szinte kérdés. Hónapok óta nem volt komolyabb eső, a szárazságot nagyon megsínyli a falusi ember, akinek nincs gabonája, nem tud majd állatot tartani, szegénysége fokozódik. Nem is kérdés csupán az, hogy nálunk nincs víz, hanem kérdések sorát indítja el. Lehet-e Isten igéjét alkalmazni a magunk életére? Bizonyára igen, azért íródott és maradt fenn. De mikor és hogyan, mert íme, nem mondhatjuk földi értelemben most, hogy a patak tele van vízzel. Amikor szárazság van, betegség ér, nyomorúságban szenvedünk, akkor a büntetésről szóló igéket kell olvassuk? Vagy hittel olvassuk a szabadítás igéit? Isten patakja tele van vízzel. Ahol jelen van Isten, ott van az áldás. Akkor a kiszáradt patak Isten távollétét hirdeti? Vagy csak

a hit próbája? A kérdéseket folytathatjuk, de az üzenetért az ígérezhez kell visszatérjünk. Az íge arról szól, hogy Isten népe bűnei miatt szenved, de nyomorúságából is Istenhez kiált, s ebben az imádságban bizonyosságot tesz Isten hatalmáról és áldásairól. Az ÚR az, mondja Dávid a nép nevében, aki minden áldás forrása, Isten az, aki hatalommal gondoskodik mindenről és mindenkiről a földön, Ő az, akiben bízik népe, hogy elhozza ismét az áldás idejét. Arra ösztönöz a zsoltár, hogy bajban, nehézségben ne szűnjek meg imádkozni, és imámban ne csak a szenvedésről szóljak, ne csak a jót kérem, hanem valljam meg hitem abban, hogy Isten valóban hatalmas ÚR, Aki meghallgatja imánkat, elhozza az áldás idejét. Így hittal mondom ma, URam, nálunk a patak kiszáradt, de a Te patakod tele van vízzel. Add, URam, hogy földi és lelki értelemben egyaránt erre folyjék.

2012. augusztus 13. – hétfő

A jelenések könyve 2,10: Légy hű mindhalálíg, és neked adom az élet koronáját.

Megváltónk tanítja, hogy mi mindnyájan sáfárok, kereskedők vagyunk, akik kaptunk Istentől kegyelmi ajándékokat, tehetséget és lehetőségeket, ezekkel hasznosan kell éljünk, azaz Isten dicsőségére és embertársaink javára. És URunk nem azt mondja, hogy a sáfár legfontosabb feladata a legnagyobb haszon elérése, hanem azt, hogy a fő követelmény a hűség. Aki többet kapott, többet mutathat fel, aki kevesebbet kapott, ne bánkódjon miatta, hiszen tőle nem várják el a másokhoz hasonló eredményt, hanem azt, hogy hűséges legyen. Mi bizony sokszor bánkódunk, mert nem érünk el kívánt eredményt munkánk után. Örömmel látjuk azt, hogy más közösségben az élet jobban pezseg, szebben énekel a kórus, többen járnak az alkalmakra, életrevalóbb az ifjúság, de örömkben ott van az ürem is, hogy mi hiába próbálkozunk, hiába törekszünk, még sincs meg a gyümölcs. Jézus Krisztus azt kéri tőlünk, hogy egész földi életünkben maradjunk hűségesek, s akkor az élet koronáját megkapjuk. Lelki szemeinkkel ne az eredményt lessük első sorban, hanem tanuljunk meg mindig Krisztusra tekinteni. Örvendeztessen a mai napon minket a nekünk készített élet koronája.

2012. augusztus 14. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 49,13: Ujjongjatok, egek, vigadozz, föld, törjete ki ujjongásba, hegyek! Mert megszánta népét az ÚR, és könyörül a nyomorultakon.

Néha hallok emberektől egészen furcsa dolgokat, amiket ők hitelesként fogadnak el és mondanak tovább, pedig akinek kis ismerete van adott területen, tudja, hogy nem lehet azt komolyan venni. A minap azonban nem legyintettem, amikor eléggé nehezen hihető beszámolót hallottam, mert aki mondta olvasott ember, a forrás pedig, ahonnan vette beszámolóját, ugyancsak hiteles. Még így sem tudom elfogadni egészen, amit állított, de elgondolkoztattott. Azt mondta ugyanis, hogy a víznek van emlékezete, és a víz nem szereti a derékszöveget, a töréseket. Nem tudok erről érdemben nyilatkozni, de ez jutott eszembe az ígéről. Sokáig nem tudtam másként értelmezni az ehhez hasonló szakaszokat a Bibliában, mint teljesen szimbolikus utalásokat. Hiszen, gondoltam én, az egek nem örvendeznek, az a föld pedig nem tud vigadozni, hanem csak az angyalok az égen, az emberek a földön, s talán a hegyeken lakók azok, akik örömmel és örömkben dicsérik az URat. Még nehezebben érthető a zsoltár, amikor azt írja, hogy az egek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny. *Nappal a nappalnak adja át e szót, éjjel az éjjelnek adja tudtul.* Nem állítom, hogy értem ezeket az ígéretet, sőt, alig kezdtem el sejteni, hogy itt sokkal több van, mint amit eddig gondoltam, de annál is, amit ember megérthet. Azt viszont nem csak értem, értjük, hanem tapasztaljuk is, hogy milyen csodálatos dolog, mennyei Atyánk könyörül a nyomorultakon, megszanja népét és annak segítségére siet. Ezen valóban örvendezni lehet, az ÚR tudja, hogy miként magasztalja Őt a természet, de mi emberek, az Ő gyermekei énekel, imádsággal, engedelmisséggel dicsérik szent Nevét.

2012. augusztus 15. – szerda

Pál első levele a korintusiakhoz 2,3-4: Én erőtlenség, félelem és nagy rettegés között jelentem meg nálatok. Beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével.

Szinte hihetetlenül hangzik ez a mondat, vagy két mondat Pál apostol szájából. Aki olvassa életét a Szentírásból, és főleg leveleit, melyek az Újszövetség nagy részét teszik ki, azt feltételezné, hogy Pál egészen más volt, mint ahogyan azt a Biblia leírja. Ha nem lennének ezek a mondatok, s még néhány ezekhez hasonló rész, azt állítanánk sokan, hogy az apostol makkegészséges, erős ember kellett legyen, ha annyit tudott gyalogolni és olyan sok testi szenvedést kibírt, elég ha a hajótörsre gondolunk. A Bibliában pedig az ő betegségeiről olvasunk, testi gyengeségeiről. Ha igehirdetéseit olvassuk, olyan erőteljes prédikátort képzelünk magunk elé, aki nagyon magabiztos, határozott, hiszen ki tudna másként odaállni, ha kell királyok és császárok elé, földi hatalmasoknak ki merné szemükbe mondani az igazságot, bűneiket és azok büntetését is. Valahogy olyannak képzeljük el őt, mint a filmrendezők Keresztelő Jánost, akinek szerepére szinte mindig erős alkatú férfiakat választanak ki. Ilyen alkatot gondolnánk Pálról a lelkiekben is. Sajnos, ma elég gyakran találkozhatunk olyan emberekkel, akiknek mindenre van válaszuk, bármikor, bárhova kiállnak, kapásból akármihez hozzászólnak, szinte tévedhetetlennek gondolják magukat. Pál azt írja ebben a levélben, hogy ő erőtlenséggel, félelemmel állt a gyülekezetek elé, mert érezte a feladat nagy terhét, s tudta, hogy semmilyen emberi erő, sem pedig bölcsesség nem elégséges megbízatásának elvégzéséhez. De, ahogy ugyancsak Pál írja, a Lélek segítségére van a mi erőtlenségünknek, s ezt a segítséget akkor is megtapasztalja Isten embere, amikor Isten ígését kell közvetíteni a gyülekezetek felé. Használjon minket a mi Istenünk abban, hogy a Tőle származó üzenetet adjuk tovább embertársainknak, hittestvéreinknek, akkor is, ha ezt lelkészekként, akkor is, ha nem lelkészekként tesszük, s mindenkor legyen rajta a Lélek áldása a mi félelemmel de hittel elmondott szavainkon.

2012. augusztus 16. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 58,1: Kiáltst teljes torokkal, ne kíméld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket.

Néha nem könnyű kimondani az igazságot, ha tudjuk, hogy azzal fájdalmat okozunk. A kis gyermek rettenetesen meg tudja gyűlölni azt, aki a rossz hírt hozza neki. Ha a doktor bácsi azt mondja, hogy meg fogja szúrni egy tűvel, mert csak így gyógyul meg, akkor a gyermek hajlamos arra, hogy rossz embernek tartsa az orvost, néha ki is mondja ezt. Ilyen gyermekien viselkedünk néha mi is a lelki dolgokban. Sok ember példáját ismerjük, akik nem tudják elviselni azt, ha valaki kimondja, hogy valamiben tévedtek. Egyesek rögtön ordítani kezdenek, összefüggés nélkül, mások a hibát másokra hártják, sokan visszafelelesnek, hogy az sem különb, aki mondja, ismét mások hosszasan magyarázkodnának. Nem egyszerű kimondani néha az igazságot. Ki mondja meg egy betegnek, hogy a helyzet sokkal súlyosabb, mint gondolták? Ki mondja el a halálhírt az elhunyt szeretteinek? A gyülekezetben is találkozunk ezzel a helyzettel. Nem egészség takargatni a bűnt, nem igei megtartani a bűnös állapotokat, de ki legyen az, ki felemeli hangját? Sokszor előre ismerjük a reakciót, azzal kezdve, hogy aki mondja az sem különb, egészen addig, hogy miért piszkálódna, tényleg nincs mivel foglalkozzanak? Isten emberei is ezzel próbáltak Isten elhívása alól felmentést találni, hogy elmondták Istennek, hogy nem fogják elhinni a prófétai ígét, nem fognak engedelmessé válni, nem éri meg a fáradság. Az ÚR mégis küldi szolgálóit, mondjuk úgy, hogy Istent nem lehet meggyőzni arról, hogy nem érdemes beszélni a népnek az ő bűneiről. Elfogadnak vagy sem, tisztelnek, vagy megvetnek, a te feladatod az, hogy hirdesd népemnek bűneit. Vállalni kell valakinek, hogy kimondja a helyes

diagnózist, ahhoz, hogy egyáltalán reménység legyen a gyógyulásra, a megújulásra. Ha pedig az a valaki én vagyok, engem hívott el Isten a kiáltásra, legyek kész ebben a nehéz feladatban is engedelmesskedni Neki.

2012. augusztus 17. – péntek

A zsoltárok könyve 17,15: Én pedig meglátom orcádat, mint igaz ember, öröm tölt el, ha meglátlak, amikor fölébredek.

Jób is ehhez hasonló vallomást tesz jól ismert mondatában, mikor azt jelenti ki, hogy nem csak hiszi, hanem tudja, Megváltója él, és Ő meglátja majd Istent. Ebben a zsoltárban Dávid Isten segítségével könyörög, elmondva azt is, hogy Isten igéje szerint élt. Arra kéri az URat, hogy ellenségeinek zaklatása során őrizze meg, a gonosz szándékától is, tetteitől is óvja meg életét. Ehhez hasonló kérést nagyon sok zsoltárban megfogalmaz Dávid, itt azonban tovább megy, és azt is hozzá teszi, hogy három tény van még, ami bizonyos számára, erőt is ad ezek ismerte a jelen próbáihoz. E három tény nem gyakran fordul elő az Ószövetségben, bizonyára Jóbnak is, Dávidnak is Isten Lelke adta meg ezt a különös ajándékot, hogy ők ilyen látást kaptak a földi élet utáni dolgokról. Azt mondja tehát Dávid, hogy ő abban bizonyos, hogy meglátja majd Istent. Márpedig tudjuk, hogy az Éden kertből való távozás óta földi ember nem láthatja Istent színről színre, kivételt képeznek azok, akik Jézus Krisztust látták, de Őt is földi természetében, a mennyei természet erejéből, dicsőségéből csak keveset bírtak el. Dávid pedig tudja, Jóbbal együtt, hogy találkozik Istennel. Mennyivel inkább élő reménysége kellene legyen minden keresztyénnek, akik ismerjük Megváltónk földi életét, tetteit, ígéreteit. A második bizonyossága Dávidnak az, hogy öröm lesz az, amikor Istennel közösségben él majd, ennek az örömnél a tudata erősíti és segíti őt a jelen harcokban kitartani, megmaradni Isten akaratában. Végül azt is elmondja, miként lehetséges mindez, ezzel fejezi be ezt a zsoltárt, hogy „mikor felébredek”. Nem arról gondolkodik, netán vitatkozik, hogy lesz vagy nem lesz ébredés, feltámadás, miként lehetséges, vagy miért nem, hanem ő arról ír, hogy amikor az megtörténik, akkor milyen jó lesz azoknak, akik megtartották Isten beszédeit, ragaszkodtak az Ő ösvényéhez. Legyen a mai ige sok harcban, lelki küzdelemben élő hívőnek megerősítés, legyen mindnyájunk személyes vallomása is.

2012. augusztus 18. – szombat

Pál levele a rómaiakhoz 8,15: Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atya!”

Meg vagyok győződve arról, hogy mi emberek nem tudjuk felfogni Isten ajándékainak nagyságát. Olyanok vagyunk, mint a kisgyermek, akinek meghal a dédszülője, és végrendeletében a dedunokára hagyja házáat, vagyonát, amit majd tizennyolc évesen használhat. A gyermek nem lát egyelőre egyebet, mint egy darab papírt, de az neki értéktelen. Mi Isten Lelkét kaptuk, mondja Pál. Amikor az evangéliumokat olvassuk, sokszor eszünkbe jut, milyen csodálatos lehetett azoknak, akik testben látták Isten Fiát, az Ő szavait hallották, az Ő hatalmának jeleit láthatták. Megfeledekzünk arról, hogy a Szentháromság egy örök Isten második személye nincs már velünk emberi érzékkel felfogható módon, de velünk van az isteni harmadik személy, a Szentlélek Isten. És Ő, a Lélek bennünk munkálkodik, minket meggyőz arról, hogy Isten gyermekei vagyunk, hogy a teremtő hatalmas Istent Atyánknak szólíthatjuk, és azzal a bizalommal jöhetünk is Hozzá, mint egy gyermek a földi édesapjához. Annyira gyarlók vagyunk, hogy erről mindegyre elfelejtkezünk, ezért emlékeztet minket az ige erre a nagy ajándékra. Nincs okunk a félelemre, az aggodalmaskodásra, a bizonytalanságra, mert Isten a mi Atyánk. Nem csak a földi veszélyek miatt mondja ezt az apostol, a félelem nem csupán arról szól, hogy kevés a pénz, jöhet a betegség, gonoszság vesz körül. Az apostol a test szerinti és a lélek szerinti élet

közötti feszültségről beszél ebben a részben, és néha attól tartunk, hogy nem tudunk a lélek szerinti élet mellett dönteni és kitartani, nem maradunk hűségesek, nem tartjuk meg Isten akaratát. Ezekben a harcokban még inkább érvényes, hogy mi nem vagyunk a bűn szolgái, nem engedünk a kísértésnek, mert Isten Lelke lakozik bennünk, és a Lélek által állandó kapcsolatunk van mennyei Atyánkkal. Ma is így szólítjuk Őt: Mi Atyánk.

2012. augusztus 19. – vasárnap

János első levele 1,5: Az Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség.

Mintegy huszonöt gyermek volt együtt egy alkalommal, amikor Elizeus prófétáról beszélünk, arról, amikor Isten vaksággal sújtotta az arám sereget, így a próféta, akit azok nem ismertek fel, Samáriába vezette őket, ahol az izraeli király serege vette körül az ellenséget. Azt kérdeztem, gyermekek, ha ti lettetek volna Izráel királya, milyen parancsot adtatok volna? A válasz egyértelmű volt minden gyermektől, megölették volna az ellenséges katonákat. Amikor elmondtam, hogy Elizeus tanácsára a király megvendégelte, majd haza engedte azokat, nem akarták elhinni, majd nem akarták elfogadni, hogy ez volt a jó megoldás. Kisebb beszélgetés alakult ki, ahol páran őszintén elmondták, hogy ez nekik elfogadhatatlan és elképzelhetetlen, mert ők a rosszat megbosszulják, amit csak lehet, visszafizetnek, és azoknak, akikre haragszanak, a lehető legtöbb szenvedést igyekeznek okozni. Azért jutott eszembe ez az eset, mert mi Istent ugyanígy nem tudjuk elképzelni, mert bennünk ott van a sötétség is. Ezért sokszor elvárja sok keresztyén, hogy Isten bosszulja meg a sérelmeit, büntesse meg a haragosait, fogadja el, hogy van egy kis rosszság bennünk, van egy kis irigység, káröröm, hiszen emberek vagyunk. A mennyet sem tudjuk ugyanezért még elképzelni sem, mert nem sikerül olyat elképzelni, ahol ne legyen semmi sötétség, semmi bűn, kísértés, semmi, ami nem tökéletes világosság, szentség, szeretet. Arról nem is beszélve, hogy milyen mesébe sem illő torz képet festünk, ha mégis megpróbáljuk elképzelni, leírni, hogy milyen lehet a tökéletesség, a mi emberi elgondolásunk szerint. Ezért adja nekünk Atyánk a Kijelentést, a Bibliát, hogy abból ismerjük meg helyesen, milyen Isten Ő, mit jelent az Ő világossága, hogyan élt, mit cselekedett Isten Fia, Akiben szintén nem volt sötétség. Ismerjük meg egyre jobban, és fogadjuk be egyre teljesebben ezt az igazi világosságot életünkbe.

2012. augusztus 20. – hétfő

A krónikák első könyve 28,20: Az ÚRisten, az én istenem veled van, nem hagy cserben és nem hagy el, amíg be nem fejezed az ÚR háza szolgálatához szükséges valamennyi munkát.

Isten nem végez fél munkát és azt akarja, hogy az Ő gyermekei se hagyják abba azt, amit akarata szerint elkezdnek. Dávid nem építhet templomot, hanem fia, Salamon kapja ezt a szép és nehéz feladatot. Nem lesz egyszerű és könnyű be is fejezni az elkezdett munkát. Mi emberek sokszor megfáradunk a fizikai munkák végzése során, és nem ritkán belefáradunk a lelki dolgokba is. Külföldi ismerős mondta egyszer, hogy ti semmit nem fejeztetek be, mindennek megcsináljátok a nagy részét, de a részleteket, a simításokat nem fejezitek be. A templomnak minden alapanyaga megvolt, de hosszú és fáradságos munkára volt még szükség ahhoz, hogy minden Isten tervei szerint elkészüljön. Bizonyára lelkesedéssel fogtak neki a munkának, de a napok teltek, utána már a hetek is, néha nem sikerült annyit haladni, mint amennyit szerettek volna. Mindig van olyan is, aki megunja, mások elkezdik mondani, hogy nem is lesz meg, nem könnyű hűségesen kitartani a munka végéig. Ezért bátorítja Dávid a fiát, hogy Isten nem hagyja őt cserben, mindvégig vele lesz, Ő gondoskodik arról, hogy befejezen mindent. Ha kétség merülne fel Salamon szívében, hogy sikerül-e az építés, ha néha lankadna, megfáradna, jusson eszébe, hogy Isten vele van, Ő nem hagyja magára. Jusson eszünkbe nekünk is, abban, amit Isten bízott ránk,

amit akarata szerint cselekszünk, Ő mindvégig velünk van, a Tőle származó erővel be kell végezzük a megkezdett feladatokat. Aki pedig mindhalálig hűséges marad, az megnyeri az élet koronáját.

2012. augusztus 21. – kedd

Máté evangéliuma 28,19: Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében.

Sokadszor fedezem fel, hogy a kívülről ismert könnyű ige nehéz. Aligha van olyan, aki ne ismerné az ige magyarázatát, legalábbis a legáltalánosabban elterjedt magyarázatot, mely szerint Jézus azt kéri tanítványaitól, hogy nemzetiségre való tekintet nélkül mindenkinek hirdessék Isten Országát, az Isten akarata, hogy aki már gyermeke lett elmondja másoknak is, hogy Jézus meghalt bűneiért, új életben élhet. Úgy gondoljuk sokan, s reméljük, hogy helyesen is, hogy minket Megváltónk felelőssé tett, hogy tovább adjuk az evangéliumot, és ebben az úgynevezett missziói parancsban mi valósítjuk meg az Ő egyetemes szeretetét minden ember felé. Ma azonban, amikor ez a napi igénk, kicsit tovább kellene gondoljuk az ismert üzenetet. Ki is volt, kik voltak azok, akikhez el kellett vinni a tanítványoknak az evangéliumot? Akkor még nem volt szó afrikai bennszülöttekről, sem távol keleti ázsiaiakról. Akkor azok, akik nem ismerték az URat, a rómaiak voltak első sorban, meg a görögök, és azok a népek, akiket például a pünkösdi történet felsorol. Ezek közül az első a zsidókat leigázó hatalom népe, a második lelki-szellemi téren messze különbnek tartotta magát a kis, jelentéktelen zsidóságnál, s a többiekéről sem mondható el, hogy nagyon nyitott szívvel fogadták volna az üzenetet. Hol és hogyan kezdjük, minden ellenünk szól, elképzelésünk sincs, hogy mit tegyünk, mondhatták volna a tanítványok. Ma sem sokkal egyszerűbb, az ellenérvek hosszú sorát ne soroljuk most. Sokszor érzem, s talán többes számban is érvényes, sokan érezzük, tapasztaljuk is azt, hogy nem tudjuk érdemben megszólítani még a saját testvérünket sem, szomszédunkat, vagy munkatársunkat sem, akikkel egyébként nagyon jó viszonyban lehetünk, de a hit kérdéséről nehezen tudunk pár mondatot váltani. Minden emberi gyengeség, alkalmatlanság vagy bármi magyarázkodás sem érvényteleníti az ÚR akaratát és az Ő parancsát. Amikor eljött a megígért Szent Lélek, minden megváltozott, és valóban, kezdtek tanítvánnyá lenni minden népek tagjai közül. Ha az ÚR Lelke bennünk és általunk munkálkodik, lesz áldás, s talán a mai napon is sikerül valakit megszólítani az ÚR üzenetével.

2012. augusztus 22. – szerda

A zsoltárok könyve 12,2: Segíts, URam, mert elfogytak a kegyesek, eltűntek a hívek az emberek közül.

Ma is elmondható ez az imádság. S bár sokan mondanánk is, de igazi, Isten egyháza iránti féltő szeretettel. Már jó ideje, hogy emiatt panaszkodunk, egymás között jajveszékelünk, mert egyre kevesebben vannak az igazi istenfélők, az átadott életű kegyesek, de nem imádkozunk kitartóan és hűséggel úgy, mint a zsoltáros. Amikor a kegyesek megfogyatkoznak, az kihat az egész közösség életére. A legegyszerűbb példával is szemléltethető ez. Református egyházunkban presbitereket választunk, akik a megválasztott időszakban döntenek arról, hogy milyen legyen az adott közösség élete, hiszen anyagi és lelki kérdésekben egyaránt közösen gondolkodnak és keresik a legjobb megoldásokat. Isten kegyelméből lehettem részese olyan beszélgetésnek a presbiterek között, amikor áldozatvállalásról is szó volt, amikor az ígéhez igyekeztek igazodni a döntéseikben, amikor az volt a szempont, hogy miként lehetne a közösséget építeni az ige mértéke alatt. Sajnos, olyan beszélgetésekről is beszámolhatok, amikor az volt a szempont, kimondatlanul is, hogy akkor nekünk is legyen valamilyen hasznunk, miképpen lehet előnyös önmagunknak az, amit az egész közösséggel el akarunk fogadtatni. Amikor az utóbbit tapasztalom, bizony megszorodik lelkem, és a zsoltárossal mondom,

URam, segíts, mert a kegyesek, a hívek lassan megfogyatkoznak, félő, hogy eltűnnek. S ha nincsenek istenfélő emberek, az mindenkinek rossz. Ne maradjunk a panaszkodásnál, hanem kezdjünk el imádkozni Istenhez, hogy Ő adja meg nekünk is azt a csodát, amit prófétájának, amikor Illésnek kijelentette, hogy nem vesztek ki egészen a kegyesek, hanem vannak még, sokan, akik félik az URat.

2012. augusztus 23. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 29,13: Ez a nép csak szájával közeledik hozzám, és ajkával dicsőít engem, de szíve távol van tőlem.

Sok ismerősünkre, gyülekezeti tagjaink közül is sokakra érvényes ez az ige, példákkal is bővel alá tudjuk támasztani ezt. Isten nem azért adja a kijelentést, abban a figyelmeztetést, hogy másokról ítélkezzünk, sópánkodjunk a gonosz emberek képmutatásáért, hanem első sorban önmagunk vizsgálata a cél. Eszünkbe sem jut néha, hogy az ige esetleg rólunk is szólhat, mi nem vagyunk ilyenek. Szájával és ajkéval közeledik, dicsőít, mondja Isten, de szíve nincs benne a dicsőítésben. Lássuk csak. Vasárnaponként elmegyünk Isten házába, ott elhangzik az ÚR imádsága, a hitvallás, a bűnvallás. Szívből mondom ezeket, önmagamról, vagy néha másokra gondolok, néha pedig elkalandoznak gondolataim, s az ámenre veszem észre, hogy le kell ülni. Beszélgetek emberekkel, s elmondjuk, nem is ritkán, amikor hosszabb idő után esik az eső, amikor valaki betegségből felgyógyul, nehéz helyzetből megmenekül, hogy hála Istennek. De ez amolyan szóbeszéd lett sokszor, le is rövidítjük, hogy hál-Istennek, de nincs bennünk Isten iránti köszönet, hanem csak az, hogy milyen jó is, hogy valami sikerült. A rosszra pedig azt mondjuk, hogy Isten őrizz, ments, de azt nem úgy értjük, hogy a teremtő Istennek van hatalma megmenteni, és szeret minket, ezért bízunk az Ő segítségével, hanem csak ezeket a szavakat szoktuk használni arra, hogy bár ne lenne valami rossz. Étkezés előtt elmondjuk, hogy jövel Jézus, légy vendégünk, de igazán nem örvendénénk, ha Jézus az asztalnál ülne, s látná, hogyan válogatunk, elégedetlenkedünk, s néha miket beszélünk, még ebéd közben is. Az étel előtti ima nem az ÚRral való közösség kérése, áldásainak köszönete, hanem keresztyénekhez illő szokás. Az ige rólam szól, nem kell másokra mutogassak, saját életemben megítél általa Isten. S bizonyára azért mondja el ezeket, hogy ne legyen így ezután, amikor Istenhez közeledek imádsággal, dicsőítéssel, ne legyen az külsőség, hanem szívből származó őszinte ima, dicsőítés.

2012. augusztus 24. – péntek

Jakab levele 5,15: És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt.

Nagyon nehéz erről az ígéről írni. Hallottam már olyan magyarázatot, hogy ezt az ígét szó szerint és mindig hirdetni kell, minden beteg meggyógyul, ha imádkozik és imádkoznak érte, aki nem gyógyul meg, annak nincs igazi hite, nem imádkozik helyesen. Karizmatikus közösségekben azt is gyakorolják, hogy eldönti a vezetők közössége, hogy valakiért imádkozni kell, vagy pontosabban mondva, eldöntik, hogy meggyógyítsanak valakit, mert a Léleknek parancsolnak imádság által, vagy a betegség démonait kiűzik imádsággal, paranccsal. És a másik szélsőséget is ismerem, sokan ismerjük, amikor valaki szenved, és sok nyomorúsága van, pedig istenfélő életű, családjának is nagy szüksége lenne rá, imádkozik ő, és szeretete érte, de a javulás nem következik be. Ilyenkor megszorodunk, és bizony néha azt kérdezzük, mit tévedtünk, mit nem értünk még, miért is olyan nehéz az élet. Jakab apostol levelét is ismerjük, hogy kérjünk Istentől hittel, semmit sem kételkedve, mégis, amikor arra kérnek, hogy imádkozzunk a közösségben egy betegért, hogy meggyógyuljon, egy fiatalért, hogy ne járjon tovább a rossz úton, bizony néha félelemmel imádkozom. Ott van szívemben a nem kis feszültség, hogy URam, nem akarok kételkedni abban, hogy meghallhatod az imát, de vajon, mégis, meggyógyul a

beteg, megváltozik a fiatal? Vagy az én kicsinyhitűségem miatt nem? Pál sem gyógyult meg, mert így tulajdoníthatta teljesen Istennek mindazt, amit tett. A betegséggel is lehet Istennek terve. Azt is javunkra fordítja. Lehetne folytatni a gondolatsort, de talán most nem kell. Az ige célja nem az, hogy hosszasan magyarázzuk vagy magyarázkodjunk, az ige célja az, hogy imádkozzunk. Egyszerűen kezdünk el imádkozni, hittel könyörögni, közösségben kérni Isten, hogy a szenvedőkön könyörüljön. „Csak” imádkozunk, minden mellékgondolat nélkül. Egymásért, a szenvedőkért, kezdünk el hittel könyörögni.

2012. augusztus 25. – szombat

Mózes első könyve 35,15: Jákob Bételnek nevezte el azt a helyet, ahol Isten beszélt vele.

A névadás birtoklást fejez ki, aminek nevet adunk, azt tulajdonunknak tekintjük. Az első ember nevet adott minden állatnak, Isten akarata szerint, s ezzel hatalmat is kapott azok fölött. Amikor a hódítók elfoglaltak egy várost, helyet, sokszor átnevezték azokat, így fejezték ki, hogy új birtokosa van annak a helynek. Babilóniában a zsidó foglyoknak is új nevet adtak, nem azért, mert könnyebb volt megjegyezni az ország nyelvén kapott nevüket, hanem azért, mert az új név jelentette, hogy ők most már annak az országnak polgárai, elkötelezettjei, azért az országért kell munkálkodjanak és felelősek is érte.

Amikor Jákob üres kézzel elmenekült otthonról, akkor ezen a helyen szólította meg őt Isten, s itt ígérte meg az ÚR neki, hogy vele lesz, s ismét vissza hozza majd, ugyanezen az úton. Akkor nevezte el Jákob Bételnek azt a helyet. Nem birtokolta, nem lett az övé, de szívében minden bizonnal megmaradt az Istennel való találkozás élménye és annak körülményei. Két évtized után visszatér Jákob, most már jelentős családjával és jelentős vagyonával, és Isten újra megszólítja őt, s azt parancsolja, hogy telepedjen le Bételben. Ekkor Jákob megerősíti a korábbi névadást: ez a hely Bétel, az Isten háza, ahol Isten beszélt velem, ahol Isten újra megszólított engem. Ez a névadás, és a névadás megerősítése itt fordított jelentésű, nem Jákob jelenti ki a birtokjogát, hanem Bételnek, Isten házának nevezi a helyet, az Isten tulajdona a kijelentés helye. Ezen a helyen Isten az úr, Ő vezet, parancsol, ígéretet ad, Jákob pedig engedelmeskedik, s így lesz részese az isteni tulajdonnak, és az isteni áldásnak. Ezen a helyen Isten az úr, Ő vezet, parancsol, ígéretet ad, Jákob pedig engedelmeskedik, s így lesz részese az isteni tulajdonnak, és az isteni áldásnak.

2012. augusztus 26. – vasárnap

Az apostolok cselekedetei 2,46: Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben.

Nem volt könnyű az élet az apostolok korában, ami az anyagiakat illeti, tudjuk, hogy több gyülekezet is gyűjtést szervezett, s adományokat eljuttatták a rászoruló testvéreiknek, mert azoknak kenyérré sem mindig jutott. Az egymásról való gondoskodás formája volt ez is, hogy házanként együtt étkeztek, akinek több volt, megosztotta azzal, aki kevesebbet tudott vinni. Pillanatra próbálom elképzelni a helyzetet, noha jóllakottan nehéz azt megérteni. A külső helyzet nem nagyon biztató, Jézus tanítványait, követőit nem nézik jó szemmel, van, ahol már üldözik őket. Az anyagi helyzet is nehéz, sokan szűkölködnek. Más gyülekezetek adományát kénytelenek elfogadni. Mindezek ellenére azt írja az ige, hogy örömmel és tiszta szívvel törték meg a kenyeret. Mert nem a földi nehéz körülmények határozták meg életüket, hanem a pünkösdi Lélek, a megváltás tudata. Valaki nem rég mesélte, hogy az újkönyéri ünnep előtti héten jégverés volt a környéken, jelentős pusztítást okozva, s emiatt nagyon nyomott hangulatú lett az istentisztelet, melyen hálaadás kellett elhangozzon. Ha most szárazság van,

sokan máris panaszkodnak, hogy kevesebb lett a gabona. Pedig senki nem éhezik közünk, sőt, nagyon sok mindenünk van, ami felesleges és hiábavaló. Az első keresztyénekre gondolva elszégyellem magam, s azt tanulom tőlük, hogy a mindennapi kenyeret, újkenyér ünnepén az egész évi isteni gondviselést örömmel és tiszta szívvel megköszönjem, a lelkiekre tekintsek, s mindenért magasztaljam mennyei Atyámat.

2012. augusztus 27. – hétfő

Jakab levele 1,17: Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá.

Ha megtanulunk mindent Isten kezéből fogadni el, sok áldást jelent életünkre. Nehéz helyzetben, inségben, nyomorúságban, vagy csak szükség idején felfedezzük, szégyennel és hálával, hogy vannak még Istennek gyermekei a világon, és körülöttünk is. Noha megfogyatkozott az igazi kegyesek száma, noha sokszor annyi gonoszság vesz körül, hogy arra gondolunk, nincs többé igaz, kegyes, istenfélő, akkor, amikor arra igazán rászorulunk, Isten gondoskodik róla, hogy legyenek mellettünk támogatók, segítők, önzetlen emberek. Ilyenkor bizony nagy hála van szívünkben, vannak emberek, akik annyira önzetlenek, áldozatkészek, kegyesek voltak irántunk akkor, amikor szükségünk volt rájuk, hogy azt érezzük, hálánkat ki sem tudjuk fejezni, tiszteletünk, megbecsülésünk irántuk a lehető legnagyobb. Ezen testvéreink iránti szeretetünk nem csorbul, nem kevesbedik, hanem csak megfelelő helyre kerül, ha felismerjük, hogy általuk mennyei Atyánk gondoskodott rólunk. Ők eszközök voltak, Istennek engedelmes sáfárai, akik az ÚRtól kapott bölcsességgel és lehetőségekkel éltek, Isten dicsőségére cselekedtek. Sokan ismerik a történetet, mely szerint az istenhívő asszony, akinek betevő falatja sem volt már, hangosan kérte Isten segítségét. Istentagadó szomszédasszony meghallotta a nyitott ablakon keresztül az imát, s bedobott egy darab kenyeret az ablakon. Mikor a megajándékozott Istennek köszönte a gondviselést, gúnyos nevetéssel nyitott rá a szomszéd, mondván, hogy nincs Isten, mert nem gondoskodik róla, a kenyeret ő maga dobta be az ablakon. A hívő asszony azt válaszolta, hogy lehet, hogy szomszédja hozta el a kenyeret, de őt Isten használta fel arra, hogy élelemhez jusson. Az ÚR felhasználhatja még ellenségeinket is, de többször használja gyermekeit, testvéreinket abban, hogy nekünk tökéletes, jó és szükséges ajándékot adjon. Köszönöm az Ő minden ajándékát, és köszönöm az Ő eszközeit is, akik által ezen ajándékai eljutnak hozzám. Használjon minket is az ÚR, hogy ilyen közvetítők, követői legyünk az áldás közvetítésében.

2012. augusztus 28. – kedő

Dániel próféta könyve 4,31-32: Áldottam a Felsőgeget, dicsőítettem és magasztaltam az örökké élőt, mert az ő uralma örök uralom, és királysága megmarad nemzedékről nemzedékre. A föld minden lakóját semminek tekinti.

Nabukadneccár önmagát dicsőítette, önmagának, saját hatalmának tulajdonította Babilon felépítését, annak rendeltetését pedig abban határozta meg, hogy saját fenségét dicsőítse. Isten megbüntette ezért a magatartásáért, elborult az elméje, az állatokhoz hasonlóan gondolkodott és viselkedett egy Istentől meghatározott ideig. Mikor letelt a büntetés ideje, a király visszanyerte értelmét, s bizony volt mit csodálkozzon azon, hogy hova jutott. Első dolga értelmének visszanyerése után az, hogy Istent magasztalja. Megtanulta a leckét, megismerte az ÚR hatalmát, egyetlen szóval sem panaszkodik a megalázó büntetésért, nem tartja azt igazságtalannak, vagy túlzottnak, hanem egyetlen félmondatban beszél arról, ami őt érte, amikor azt mondja, hogy Istennek *minden tette helyes, eljárása igazságos, és meg tudja alázni azokat, akik kevélyen élnek*. E pár szón kívül Nabukadneccár csak Istent dicsőíti, hatalmát magasztalja. Érdemes elgondolkodni azon, mennyi mindent tulajdonítok önmagamnak,

mennyire keresem bármivel a magam dicsőségét, emlékezzem mindig arra, amit maga Isten jelent ki, amikor azt mondja, hogy *Én vagyok az ÚR, ez a nevem, nem adom dicsőségemet másnak, sem dicséretemet a bálványoknak*. Lehet Istent magasztalni, hatalmát, dicsőségét elismerni egy büntetés után is, de miért kell odáig menjünk a helytelen úton? Méltó mennyei Atyánk arra, hogy Őt mindig tiszta szívből dicsőítsük, áldjuk és magasztaljuk, tegyük ezt ma is.

2012. augusztus 29. – szerda

A zsoltárok könyve 14,1: Azt gondolja magában a bolond, hogy nincs Isten!

Még nem találkoztam olyan emberrel, aki bolondnak vallotta volna magát, legfeljebb ironikusan, vagy viccesen mondanak néha ilyet az emberek. Vagy bizonyos döntésekre, rossz választásra szoktuk mondani néha utólag, hogy de bolond is voltam akkor. Ha ez így van, akkor azt kell mondanunk, hogy nem a bolond ismeri fel önmagáról, hogy ő milyen is, hanem mások mondják róla. Ez esetben a mások azok kell legyenek, akik nem így gondolkoznak, azaz, akik hisznek abban, hogy van Isten. Azoknak, akik Isten-hívők, nem érthető, hogyan juthat értelmes ember arra a következtetésre, hogy nincs Isten, ezért aki ilyet állít, az szerintük csak elméjében beteg ember lehet. Nem tudjuk pontosan, hogyan gondolkodtak háromezer éve az emberek, de kicsit el lehet azon gondolkodni, miért is mondott volna olyat valaki, hogy nincs Isten abban a korban, amikor a mai természeti ismeretek talán nem századát, hanem milliomodnyi részét birtokolták csupán. Talán azért mondta, hogy nincs Isten némely bolond, mert nem tapasztalta az Ő segítségét, vagy rosszul ment sorsa, valamilyen baj érte. Mindez, az istenfélők szerint még nem ok arra, hogy valaki istentagadó legyen. Ma sokan azt gondolják, hogy más a helyzet, az emberi tudás nagyon nagy lett, a természet sok titkát megfejtettük, ma már Isten nélkül tudnak sokan létezni. És bolondok, tenném hozzá alázattal. A nagy kérdéseket ma sem tudjuk megválaszolni, eredetünkről, célunkról nem tudunk megfelelően gondolkodni Isten nélkül. Az egyszerű ember is ért annyit a tudományból, hogy felfedezi, sok mindent tudunk, de a tudomány növekedésével Isten léte kap egyre nagyobb igazolást, hiszen annyira összetett a világmindenség, de még a kicsiny emberi testünkben is sok mindennek kell egyszerre és összhangban működni, hogy mindez véletlen nem lehet. Ez az egyszerű emberi logika, a hívő embernek ezen felül nagy áldása, hogy közössége is lehet a Teremtő Istennel. S hogy a tudomány mennyire bolond tud lenni, hadd idézzünk egy mai elismert tudóstól egy híres mondatot, nem szó szerint mondta, de a lényege az, hogy a világ eredetének két ismert elmélete van, az egyik a teremtés, a másik a fejlődés, idegen szóval evolúció. Az evolúció a legmagasabb tudomány szerint képtelenség, de mivel nem akarok hinni egy Teremtőben, mégis ezt fogadom el. Valószínű, hogy kimondatlanul, mégis sok mai tudós ezen az állásponton van. S akkor nem bolondok? Az ÚR Neve legyen áldott, hogy rajtunk könyörült, kijelentette magát, mi megismerhettük Őt, és szüntelen közösségben élhetünk Istenünkkel.

2012. augusztus 30. – csütörtök

A zsoltárok könyve 6,2: URam, ne feddj meg haragodban, ne ostorozz indulatodban!

Isten haragszik, s miattunk haragszik, mi bántottuk Őt. Jogos részéről a büntetés. De azt is tudjuk, mennyire fájdalmas az, ha büntetni kényszerül minket, mert másként nem hallgatunk a jó szóra. Ószövetségi népét is megbüntette, amikor más mód nem maradt arra, hogy szembesítse őket helytelen életmódjukkal, s az ÚR büntetése bizony fájdalmas volt minden alkalommal. A zsoltárban Dávid könnyhullatásról és bánatról beszél, a gonosztevők is körülvették nyomorúságában, de meg van győződve arról, hogy Isten nem hagyja őt cserben, hanem megmenti életét. Dávid többször is átélte Isten büntetését, gyermeke meghalt, a nép közül sokan meghaltak, nem építhette fel a templomot, hogy csak a legismertebbeket említsük. De a nagy király minden alkalommal elismerte bűnét, belátta, hogy a

büntetés jogos, és kérte, hogy szüntesse meg az ÚR a csapást a népen, neki pedig bocsásson meg vétkeiért. Bizony, amikor minket ér utol Isten ostora, sokszor miérteket soroljuk, másokéhoz hasonlítjuk életünket, magyarázkodunk, jogtalanak, vagy túlzottnak tartjuk a büntetést. Egyesek még perlekednek is. Az ige arra hív, hogy alázattal és hittel kérjük az ÚR bocsánatát, és azt, hogy ne büntessen minket, hanem könyörüljön rajtunk. Mindezt, ma már hozzá tehetjük, Megváltónk Nevében, az Ő érdeméért. A zsoltár kérését ma így fogalmazta egy ének szerzője, elmondhatjuk imádságként: *Jöjj, szabadíts meg, ó, kegyes Isten, a nyomorúságból, Űzd el a rosszat, félelem átkát: végy ki a kínokból! Nagy kegyelmeddel ha közeledtél, úgyse figyeltünk rád, Másokon hányszor nem könyörültünk, s mondtuk a szép imát. Zengve dicsérünk, s nem hiszünk benned, mozgat a rossz törvény, Átkos a szívünk, fegyver a szájunk, elnyel a mély örvény! Ó, szabadíts meg szent Fiad által, vedd el a rontó bűnt, Moss meg egészen tiszta öröme, s Lelkedet add nekünk! Nyisd meg az ajkunk, tárd ki a szívünk, adj hitet, Úr Isten, Hogy neved áldjuk minden időben, szent Fiadért! Ámen.*

2012. augusztus 31. – péntek

Pál levele az efézusiakhoz 5,8: Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljetek úgy, mint a világosság gyermekei.

Ameddig szégyellem és rejtegetem, hogy egykor sötétség voltam, addig kérdés, hogy életem ezen szakasza véget ért-e? Amikor eljutok az igazi bűnbánatra és elfogadom a kegyelmet, már nem akarom rejtegetni, persze, nem is dicsekszem vele, hanem a saját múltam sötétsége egy ok arra, hogy Isten magasztaljam. Bizonyosságot tehetek személyesen is arról, hogy milyen hatalmas munkát végez az ÚR az Ő gyermekeinek életében. Az Ószövetségben is ezt látjuk, például Dávid zsoltáraiban, az Újszövetségben is így áll előttünk Pál apostol vallomása saját múltjáról. Ez viszont egy lezárt szakasz, a jelenben már nem érvényes, mert most világosság vagyunk és világosságban élünk, sőt világítunk is, nem a magunk fényével, mert olyan nincs, hanem az ÚRtól kapott világossággal. Ez a világosság nagyon sok mindent jelent, például azt, hogy ahol mi vagyunk, ott nem lehet többé helye a sötétségnek. Ahol ezzel a világossággal élünk, ott mások is megvilágosíthatnak, világosságba kerülnek, Istenről hallanak, az igaz keresztyénségre példát láthatnak. Kérdem magamtól, vajon így van-e ez? Imádkozom, segítsen Isten, hogy igazán a világosság gyermeke lehessék, sokan azokká lehessünk, hogy ebben a sötét és még sötétülő világban alázatos szolgálatunk, életünk által azok, akik teljes sötétségben vannak, meglássák a Krisztustól származó és Krisztusra mutató világosságot.